

Arrest

nr. 140 797 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 24 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 24 mei 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door:

B., A. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Marokko

geboren te Tamsamane op 01.01.1965

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Altrad Balliauw Multiservices nv, d.d. 02.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 23.09.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 24.05.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou geïntegreerd zijn, spreekt Nederlands en Frans, zou zich hebben ingeschreven voor taallessen Nederlands, is werkbereid, legt een arbeidscontract voor; verricht vrijwilligers werk; heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het element dat zijn broer in België woont en betrokkene bij hem heeft ingewoond; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de maatschappij, een blanco strafregister heeft en dat hij op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 10 november 2012 wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie B. . (..) Administratief Assistent

wordt aan de persoon die verklaart zich B. A. (..) te noemen, geboren te Tamsamane op 01.01.1965, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om ten laatste op 10/12/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië'3', tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven <4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Bovendien werd zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ongegrond verklaard op 24/05/2012

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht waarbij zij tevens verwijst naar de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd van ALTRAD BALLIAUW MULTISERVICES.

De bestreden beslissing verwijst naar deze arbeidsovereenkomst, en stelt hieromtrent dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd.

Nazicht van het administratief dossier en navraag bij de Dienst Arbeidsmigratie leert dat de beslissing van de Dienst Arbeidsmigratie betrekking heeft op een aanvraag ingediend door de NV Stanislas Cock. M.b.t. de vraag of voor de NV ALTRAD BALLIAUW SERVICES reeds een beslissing voorligt (en zo ja, welke beslissing) wordt in de bestreden beslissing helemaal niets vermeld.

Waar de bestreden beslissing verwijst naar een beslissing van de Dienst Arbeidsmigratie m.b.t. de aanvraag van een andere onderneming dan vermeld in de aanvraag, is zij gebrekkig gemotiveerd.

Terzake is er immers geen enkele duidelijkheid nopens het gevolg dat werd gegeven aan de arbeidsovereenkomst (en aanvraag voor arbeidsvergunning) door de NV ALTRAD BALLIAUW MULTISERVICES.

De arbeidsovereenkomst van de NV ALTRAD BALLIAUW werd nochtans meegedeeld aan Dienst Vreemdelingenzaken (dit blijkt uit de bestreden beslissing), en de bestreden beslissing laat (verkeerdelijk) uitschijnen dat de beslissing van de Dienst Arbeidsmigratie betrekking heeft op de arbeidsovereenkomst (en aanvraag) door de NV ALTRAD BALLIAUW.

De beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partij niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Zo geeft zij zelf reeds aan dat in het geciteerde arrest een ongegrondheidsbeslissing voorlag waarbij, in tegenstelling tot in huidig voorliggende zaak, geen afdoende motivering werd voorzien betreffende de duur van het verblijf in België en de integratie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. *In casu* werd de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond verklaard, met andere woorden werden de argumenten van verzoekende partij om haar te machtigen tot verblijf niet aanvaard.

2.5. Verzoekende partij meent dat er voor de NV Altrad Balliauw Multiservices, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat, nog geen beslissing is genomen inzake de aanvraag voor een arbeidskaart. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een weigering die betrekking heeft op een andere onderneming.

2.6. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Altrad Balliauw Multiservices nv, d.d. 02.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 23.09.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 24.05.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”*

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag een arbeidsovereenkomst met de NV Altrad Balliauw Multiservices had gevoegd. Bij schrijven van 24 augustus 2011 heeft het bestuur verzoekende partij meegedeeld dat, onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, zij over zou gaan tot de afgifte van een BIVR, geldig voor één jaar. Uit niets blijkt, en verzoekende partij toont dit ook niet aan, dat er door de NV Altrad Balliauw Multiservices een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart voor verzoekende partij werd ingediend. Uit het administratief dossier blijkt wel dat de NV Etablissements Stanislas Cock een dergelijke aanvraag heeft ingediend, die evenwel geweigerd werd op 24 mei 2012. Uit de bewoordingen van het bekritiseerde motief kan niet aangenomen worden dat het bestuur laat uitschijnen dat de weigeringsbeslissing omtrent de arbeidskaart betrekking heeft op de arbeidsovereenkomst die bij de aanvraag was gevoegd. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoekende partij een welbepaalde arbeidsovereenkomst had voorgelegd bij haar aanvraag en voorts dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Verzoekende partij wist dat het bestuur als uitdrukkelijke voorwaarde het bekomen van een arbeidskaart had gesteld. Zij toont niet aan dat zij aan deze voorwaarde heeft voldaan, zodat haar betoog niet kan leiden tot het foutief of kennelijk onredelijke bevinden van voormeld motief.

2.7. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht waarbij zij tevens verwijst naar de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing is in essentie gesteund op de overweging dat verzoeker zichzelf zou “genesteld hebben in illegaal verblijf” en dat “zijn integratie louter het gevolg is van zijn eigen houding” (sic!).

Deze argumentatie druist in tegen de ratio legis van art. 9bis Vreemdelingenwet (en ook van de Instructie van 19 juli 2009); de ratio legis van art. 9bis (en van de Instructie) bestaat er net in om aan de Staatssecretaris de mogelijkheid te bieden een verblijfsmachtiging toe te kennen aan personen in prangende humanitaire situaties of in uitzonderlijke omstandigheden.

Zulke prangende humanitaire situatie ligt ongetwijfeld voor.

Op het ogenblik van de beslissing verbleef verzoeker immers reeds meer dan 6 jaar op Belgisch grondgebied, en legde hij een voorbeeldig integratie-traject af.

Art. 9bis strekt er immers net toe om in zulke situaties toch de mogelijkheid te bieden aan de Staatssecretaris om het verblijf te regulariseren.

De loutere verwijzing naar een eerder (langdurig) illegaal verblijf is m.a.w. de volstreekte negatie van de ratio legis van art. 9bis.

De loutere overweging dat het illegaal verblijf de eigen verantwoordelijkheid is van verzoeker, schraagt onvoldoende de beslissing, noch in feite, noch in rechte.

Een adequate beoordeling van een aanvraag o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet vergt een inhoudelijke beoordeling van de door verzoeker aangevoerde argumenten nopens de buitengewone omstandigheden en de toetsing of deze als buitengewoon kunnen worden beschouwd; de loutere boutade dat “betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”, voldoet niet aan de vereiste van een inhoudelijke beoordeling, en komt derhalve helemaal niet tegemoet aan de materiële motiveringsverplichting in hoofde van de Staatssecretaris.”

2.9. Wat betreft de formele en materiële motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.10. Verzoekende partij meent dat het motief aangaande haar integratie indruist tegen de *ratio legis* van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de instructie van 19 juli 2009 nu deze er net in bestaat om een verblijfsmachtiging te geven aan mensen in een prangende humanitaire situatie of uitzonderlijke omstandigheden. Op het ogenblik van de beslissing verbleef zij reeds meer dan 6 jaar in België en heeft zij zich geïntegreerd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet strekt ertoe dergelijke situatie te regulariseren. Het loutere feit dat de integratie in illegaal verblijf is geschied schraagt onvoldoende de bestreden beslissing.

2.11. De Raad kan inzake de grief omtrent de niet toepassing van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

2.12. Waar verzoekende partij er zich *in se* lijkt over te beklagen dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van “*de instructie van 19.07.2009*” terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.13. Verzoekende partij bekritiseert het motief dat stelt: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene zou geïntegreerd zijn, spreekt Nederlands en Frans, zou zich hebben ingeschreven voor taallessen Nederlands, is werkbereid, legt een arbeidscontract voor; verricht vrijwilligers werk; heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”*

2.14. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet ontkent jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied verbleven te hebben alvorens te trachten haar verblijfssituatie te regulariseren. Waar de verzoekende partij stelt dat het onjuist is dat het zich bewust nestelen in illegaal verblijf een reden tot weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan zijn, kan deze redenering niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid toe te oordelen of het lange verblijf van de verzoekende partij op illegale wijze de toekenning van een aanvraag om machtiging tot verblijf verhindert. Uit het feit dat verzoekende partij zelf aangaf reeds sedert 2006 in België te verblijven samen met de vaststelling dat zij jarenlang gewacht heeft om haar verblijfssituatie trachten te regulariseren blijkt dat de verzoekende partij bewust op illegale wijze verbleef en integratie-pogingen ondernam alvorens een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zoals terecht in de bestreden beslissing is omschreven. Verzoekende partij had immers, van bij de aanvang van haar verblijf in België, de mogelijkheid om zich via een regularisatieaanvraag trachten in regel te stellen. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas in 2012 is genomen doet hieraan geen afbreuk. Er kan geen verkeerde feitelijke beoordeling worden vastgesteld. Dit motief toont geenszins aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is genomen. Evenmin blijkt dat verwerende partij door alzo te oordelen artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft miskend.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.16. Inzake het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betoogt de verzoekende partij dat deze beslissing gesteund is op de eerste bestreden beslissing en dat bij nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, ook het bevel als *accessorium* hiervan dient vernietigd te worden.

2.17. Daargelaten de vraag naar de correctheid van de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft geleid. Bijgevolg blijft ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten overeind nu verzoekende partij dit voor het overige niet inhoudelijk betwist.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER